

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11067/2024
06.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца „Фероинтер“ доо из Новог Сада, чији је пуномоћник Бранко Мунижаба, адвокат из ..., против тужене Општине Беоцин, чији је заступник Правобранилац Општине Беоцин, ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 16460/2021 од 16.01.2024. године, у седници одржаној 06.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 16460/2021 од 16.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 16460/2021 од 16.01.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж 16460/2021 од 16.01.2024. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Новом Саду П 4876/2021 од 19.07.2021. године, којим је тужба тужиоца поднета дана 28.12.2020. године против тужене Општине Беоцин одбачена и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана,

испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости уговора закљученог између Скупштине општине Беочин и ТПП „Фероинтер“ из Новог Сада, правног претходника овде тужиоца, од 31.05.1994. године и од 01.06.1994. године. Предмет уговора је био пренос права коришћења земљишта на парцелама .../... уписаним у зк. ул. бр. ... КО ..., .../... и ... на период од 10 година, те исплата износа од 703.880,04 динара, за законском затезном каматом. Пред Привредним судом у Новом Саду вођен је поступак по тужби од 21.04.2004. године тужиоца „Serbon“ доо из Футога, правног претходника овде тужиоца, против тужених „Lafarge BFC“ А.Д. Беочин и СО Беочин, ради исплате износа од 1.445.000,00 динара на име средстава уложених у сврху привођења земљишта намени, који захтев је поднеском од 11.02.2010. године, проширен између осталих и на утврђење ништавости уговора сачињеног 27.05.1994. године, чији предмет је био пренос права коришћења земљишта на парцели .../... уписаним у зк. ул. бр. ... КО ..., парцели број .../... и парцели број ... на период од 10 година. Поступак је окончан пресудом Привредног суда у Новом Саду П 2266/2010 од 21.05.2010. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца који се односи на утврђење ништавости уговора сачињеног 27.05.1994. године и која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда у Београду Пж 4870/11 од 13.07.2011. године. Изјављена ревизија је одбијена пресудом Врховног касационог суда Рев 170/11 од 05.04.2012. године, након чега је тужилац поднео предлог за понављање поступка, који је одбачен решењем Привредног суда у Новом Саду П 2266/2010 од 01.09.2016. године, које је потврђено решењем Привредног апелационог суда у Београду Пж 6522/16 од 29.09.2016. године. Сходно напред наведеном евидентно је да је предмет поступка пред Привредним судом који је вођен под пословним бројем П 2266/2010, био идентичан тужбеном захтеву који је предмет овог поступка, односно да је и у том поступку тражено утврђење ништавости уговора број ...-...-... од 31.05.1994. године и број .../... од 01.06.1994. године закључених, између правног претходника тужиоца и СО Беочин и исплата на име средстава утрошених за привођење земљишта намени што се тражи и тужбеним захтевом у овом поступку, а који поступак је окончан правоснажном пресудом Привредног суда у Новом Саду П 2266/2010 од 21.05.2010. године, па је о тужбеном захтеву овде тужиоца већ правоснажно одлучено.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, те да се у конкретном случају ради о правоснажно пресуђеној ствари, с обзиром да у овој правној ствари постоји не само идентитет странака већ и предмета спора, као и идентитет тужбених захтева као у правоснажној пресуди Привредног суда у Новом Саду П 2266/2010 од 21.05.2010. године, то тужилац нема право да захтева од суда да поново одлучује о истој правној ствари, па је Врховни суд оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Из наведених разлога на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 420. став 1. ЗПП, ревизија против решења из става 1. није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ни ревизија против правноснажне пресуде.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.12.2020. године. Вредност предмета спора је 703.880,04 динара, што износи 5.987,20 евра.

Како вредност предметног спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић